

İsmi Yoktu Kadının

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Haziran 2015

Üstünkörü gözükse de oldukça temkinli ve yadsımaz bir tavırla diyeceğini demiş ve çekilmişti köşesine.

Sıradan bir hayatın sıra dışı bir bireyiydi olsa olsa. Sıra dışı imgelerin sıradan bir bileşkesiydi belki de.

Ve farklı mizacıyla farkındalığını henüz yitirmemiş gençten bir adam...

Ellerini ovuşturdu usulca. El üstünde tuttuğu kadının o muhteşem gözleri geldi gözünün önüne. İlk gördüğü an itibariyle çarpıldığı o güzelliğin izdüşümü yankılandı bedeninde.

Varlığını asla küçümsemeyen tek insan. İçinde biriken hatıratına sahip çıkan tek canlı.

Emsalsiz ve hiçbir vasfa sığdıramadığı azize.

Topu topu iki kez görüşmüşlerdi üstelik kısıtlı bir zaman diliminde ama yılları sığdırmışlardı dakikalara. Masumane bir terk ediş ise onların birlikteliğini ters bir ivmeyle tetiklemişti.

Farklı ruhların farklı aidiyetlerinin minvalinde seyreden ayrımcılık dolu tuhaf bir mizansen belki de yönlerini kibleye çeviren.

Neyle iştiğal ettiği önemsizdi adamın.

Nereye ve kime ait olduğu akıl dışıydı kadının.

Ve ortak bir yola çıkmaları asla mümkün değildi.

Adama kalsa çoktan sırta kadem basmışlardı. Ama kadının kararı kesindi: Bu kötülüğü asla yapamazdı ona.

Rehavet içerisinde devşirdi düşüncelerini adam. İlkelerine sahip çıkması gerekmiyordu ilk kez. Lakin ilkesizliğin doruğunda ilk kez bir ilkeye imza atmış olmaya meyletmişti bir kez Bahar.

Gerçek adını bilmesede biliyordu ki Bahar'ın ne ilk ne de son birlikteliği olacaktı. Aradaki süreçler, kadının mola verdiği duraklar hiç mi hiç önem arz etmiyordu adamın gözünde. Merak etmiyordu da ne deşmekti ona düşen ne de eleştirmek.

Ansızın kesişmişti yolları bu iki yabancıyı. Yabancıdan ziyade yoldaş olmalarına şunun şurasında ne kalmıştı ki...

İlk kez dudakları mühürlenmişti bir kadın karşısında ve ilk kez sessizliğe yenik düşmüştü Bahar, ses bildiği onca imgeye inat.

Bir hastane koridorunda rast geldikleri o günden beri tek bir soru dahi yöneltmemişlerdi birbirlerine geçmişe dair. Mademki ortak bir geçmişleri yoktu söz hakkı da tanımamışlardı birbirlerine deşmemek adına maziye.

Geleceğe odaklı bir yaşam yine tescilli birlikteliklerini etekleyebilirdi. Evet, tescilliydi birliktelikleri zira ikisi de ortak bir kadere tekabül etmişlerdi.

Kaderin yordanası hangi özelliğini göz ardı edebilirlerdi ki ya da kadere mi atıfta bulunacaklardı ruhlarına pelesenk olmuş iken hüzün kıvılcımları.

Ne bir sanrıydı kadın ne de gerçek boyutu vardı varlığının.

Ne bir süreçti bu yaşanan ne de boyutsuz bir yolculuk.

Var mıydılar?

Yoksa yokluk muydu ruhlarını besleyen?

Yaşlara asla tahammül besleyememişti adam ne de yas tutmaktı derdi ya da iştiğal ettiği o hayatın uzantısı her ne ise.

Tahammülsüzlük yine tasvip etmediği bir özellikti ve tahakkümperver insanlardan hiç mi hiç haz etmezdi.

Yoksunluğun derdinde yoksul bir yürekle yok saysa da kendini biliyordu ki yokluğunu tetikleyen tek unsurdu kadının yok saydığı o denklem ve yoktan var eden Tanrı'nın insanlara seçim hakkı tanımaması.

Üçüncü buluşmasına geç gelmişti bu sefer çünkü biliyordu Bahar'ın randevusuna sadık kalacağını.

İkinci buluşmalarını hatırlamak dahi istemiyordu.

Ama sonucusu ve üçüncüsü en koşulsuz acı ile tümlenmişti.

Uzaktan seyrettiği mizansen ne göze hoş geliyordu ne de duydukları kulağa hoş...

Boş bir dünyanın iki yüküydü aslında onlar. Birbirlerine asla yük olmayan tekil kimlikler hiçliğe uzanan o yolda kanıksanası bile asla eremeyecek ama düştükleri yerden de asla kalkamayacak.

Bir yandan kalabalığı seyrediyordu bir yandan metrelerce uzağındaki o küçük kızın hıçkırıklarına tanık oluyordu.

Boğazında düğümlenen ne varsa haykırmak istiyordu bu isimsiz kadını çağırmak için.

Geç olduğunu bilmesiydi içini dağılayan.

Geç kalmışlıktı aslında bu varoluşluluğun o aykırı saplantısı. Normal tanımına hiç mi hiç yatkın değildi tüm o gelişler ve gidişler.

Sıfatsız düşünmüştü bir insanı ilk kez hayatında.

Soyutlamıştı evreni somut bildiği duygularından.

Tanımlayamadığı o külfeti terk edemiyordu ki.

Koca bir ağaç gövdesinin ardında boş gözlerle baktı küçük kıza annesinin ardından koca bir boşluğa düşmüş.

Tanımadığı insanlar adamın, belli ki kadını yakınlarıydı.

Yavaş yavaş dağılan kalabalığa göz gezdirdi. Sanmıştı ki insanlar avaz avaz haykırıp Bahar'ı geri çağırarak.

Görevlerini ifa etmenin verdiği rahatlıkla çözülen komine bakıp iç geçirdi.

İri yarı bir adam çekiştirdi küçük kıza:

"Haydi, gidelim artık. Yarın okulun var."

İnanmaz gözlerle babasına baktı küçük kız. Kim bilir aklından neler geçiyordu?

Hala hayatın devam ettiği...

Girmesi gereken sınavlar olduğu...

Ve annesini bir daha göremeyeceđi

Küçük kız ve babası yanlarından geçerken bir an göz göze geldiler. Ne bir etkileşim ne de bir iletişim söz konusuydu. Fakat tek gerçek vardı yollarının kesiştiği: Aynı kadının ardından gözyaşı döküyorlardı farklı duygularla yoğrulmuş olsalar da ve serzenişte bulunuyorlardı kadere serzenişleri ne barındırsa barındırsın.

Belki bir yokluk.

Belki hiçliğin uzantısı.

Belki bir mecburiyetin terk ediliş.

Belki de bir alışkanlık.

Ama gerçek olan bir şey vardı ki: "İskalamıştı aşk yine kim bilir kaçınıcı kez irdelse de irdelemese de onaylasa da onaylamasa da."

Ve geç kalınmışlığın coğrafyasında vücut bulmuştu aşk bir kez daha kavuşmama gerçeğini teğet geçemezken...